

Sagan om Myrra: Happis födelsedag

Listor, löv och lyckodag

Listor, löv och lyckodag

I skogsbrynet, där träden stod som nyfikna öron runt huset, suckade Myrras verkstad långsamt. Det luktade sågspån, vanilj och lite, lite bränt socker.

Myrra stod mitt i rummet med sin stora prickiga kofta. De mörka fläckarna glimmade nästan i ljuset från fönstret. Verktygsväskan vid hennes fot sa: klirr-klonk-klung när hon rörde på tårna.

Hon höll en skrynklig papperslapp mot bordet. Pennan som fastnat i hennes hår hade tappat tålmodet och trillat ner i handen på henne.

Hon skrev långsamt:

Punkt ett: Hemligt uppdrag. Punkt två: Något med grädde. Punkt tre: Happi.

Hon läste tyst för sig själv. Sedan lite högre, som om själva rummet behövde höra:

"Jaha. Punkt ett, punkt två, punkt tre."

Verkstaden svarade med ett litet dropp från en hink i hörnet. Dropp... dropp.

Då hördes ett annat ljud. En studs, ett fniss, en tass mot trä.

Happi kom skuttande in genom dörren i sina blå hängslebyxor. Solglasögonen satt på sned mitt uppe på hans lurviga huvud.

Han stannade tvärt.

"Du ser... hemlig ut," sa han och kisade. "Är du trasig eller upptagen?"

Myrra log i ena mungipan.

"Upptagen med... ett fir," sa hon. Hon råkade nästan säga "födelsedag". "Förlåt, jag menar: ett firande. Eller... kanske."

Hon drog i koftan så den skramlande väskan svarade: klirr-klonk-klung.

"Ett firande av... verkstaden!" utbrast hon snabbt. "Ja. Punkt ett: Verkstaden fyller... eh... någonting."

Happi blinkade.

"Verkstaden fyller år?" Han lade tassen mot väggen och lyssnade. "Jag hör inget."

"Hon är blyg," viskade Myrra. "Verkstäder pratar mest i spikar och spån."

Happi la örat mot bordsskivan. "Jag hör bara min mage."

Den sa faktiskt: grrr.

Myrra höjde ögonbrynen.

"Punkt två: Något med grädde," mumlade hon. "Oj, sa jag det högt?"

Happi rätade på sig. "Grädde? Varför behöver en verkstad grädde?"

Myrra lutade sig ner så deras pannor nästan nuddades.

"För att vissa dagar", sa hon mjukt, "måste allting bli lite extra... mjukt och vispat."

Han såg ännu mer förvirrad ut, men hans ögon glittrade.

"Punkt tre då?" frågade han. "Vad är Happi-punkten?"

Myrra drog fingret över pappret, som om hon klappade hans namn.

"Det är en... viktig del av planen," sa hon. "Utan punkt tre blir punkt ett och två... bara kladd."

Verktygsväskan svarade: klirr-klonk-kling. Det lät som ett litet ja.

Happi snurrade runt sig själv en gång, så solglasögonen gled ner över näsan.

"Så idag," sa han långsamt, "fyller verkstaden år, behöver grädde, och jag är... en punkt?"

"En väldigt bra punkt," sa Myrra. "En huvudpunkt. Men det är hemligt."

"Superhemligt?" Han höll upp båda tassarna framför munnen.

"Superhemligt," nickade hon. "Så hemligt att du får hjälpa till utan att veta varför. Ännu."

Happi funderade.

"Det låter konstigt," sa han. Han tog hennes koftärm mellan fingrarna, pillade på en lagning. "Men mysigt-konstigt."

Myrra log, den där långsamma, varma sortens leende.

"Just det," sa hon lågt. "Mysigt-konstigt. Punkt ett, punkt två, punkt tre."

Utanför verkstaden susade skogen, som om träden också försökte lyssna efter vad som egentligen skulle hända idag.

Hemlig plan i fickorna

Hemlig plan i fickorna

Myrra öppnade dörren och skogen välldes in som en grön suck. Luft. Fuktig, barrig, lite söt.

Happi sniffade. "Det luktar... tallkotte-soppa," sa han nöjt.

"Perfekt forskningsväder," mumlade Myrra. Hennes stora kofta gungade när hon gick, fickorna prasslade. Prassel-prass. Klirr-klonk-kling.

De klev ut mellan träden. Ljuset kom i små rutor genom grenarna. En fågel nös. Eller sjöng. Det var svårt att veta.

"Vad letar vi efter?" frågade Happi och lade örat mot en sten för säkerhets skull.

"Något som känns rätt i luften," sa Myrra. "Hemlig föd... fördels... fördelar. Forskning i fördelar."

Hon böjde sig ner, snabbt, och stoppade lövformade servetter-i-smug i en ficka. De såg ut som helt vanliga löv. Nästan. Ett hade små prickar. Ett var vikta kanter, som ett leende.

Happi kisade. "Bygger vi en raketgunga åt en gräsand?" viskade han hoppfullt. "En sån som säger swoosh-quack?"

Myrra host-log. "Intressant hypotes. Punkt två: kanske. Punkt hemlig."

Hon plockade smala pinnar, höll dem mot himlen som små ljus. Nickade. La dem i koftan. Sedan tre små kottar, runda som knappar.

"Myrra?" Happi drog försiktigt i hennes ärm. "Varför behöver man så många små saker till... fördelar?"

Myrra klappade på sin verktygsväska. Klirr-klonk-kling. "För att allt ska hålla ihop," sa hon mjukt. "Annars blir det bara... kladd."

Happi tittade länge på henne. På håret med löv och pennan som nästan rymde. Kanske... kanske var det Myrra som fyllde år. Eller hennes kofta. Eller hennes skratt.

"Jaha," sa han tyst för sig själv. "Då gör jag också punkt hemlig."

Han började samla egna saker: en extra mjuk mossa, en pinne som såg ut som ett krokigt leende, en fjäder som kittlade näsan.

"Vad gör du nu då?" frågade Myrra, halvt upptagen med en kotte.

"Forskning i över..." Happi snubblade på ordet, log brett. "Överrask."

Skogen höll andan en liten stund. Sedan susade den vidare, som om den visste något de inte sa högt än.

Svamparelltårta och glassmacka

Svamparelltårta och glassmacka

Kapitel 3 - Svamparelltårta och glassmacka

Tillbaka i verkstaden skramlar Myrras verktygsväska ner på bordet. Klirr-klonk-kling.

Hon vecklar ut sina lappar som små, prassliga moln. - Punkt ett, läser hon högt. - Svamparelltårta. - Punkt två: glassmacka.

- Svamparell...? upprepar Happi och kryper genast ner på golvet. - Är det en... snigel som gillar glass? Hallå? Svamparell? Han kikar under bordet.

Myrra fnissar lågt. - Intressant hypotes, säger hon. - Men titta här.

Hon drar fram en tjock bok, bläddrar, bläddrar. Pekar på en bild: En rödprickig svamp, smal som en hals, med hatt som en kjol.

- Hon ser ju ut som en dansare! viskar Happi och stirrar. - En ballerinasvamp! - Just det. En svamparella, säger Myrra nöjt. - Helt icke-sniglig.

De plockar fram skålar. Sockerkaka. Säkra svampar. Visp-visp-visp. Smet på fingrarna, socker på tröjan.

- Svamparelltårta och glassmacka! ropar Myrra som en startknapp. Happi svarar: - Svamparelltårta och glassmacka!

De staplar kakbitar, klickar på grädde, sticker ner små bitar svamparella. Tårtan lutar genast åt höger. Lite till. Lite till.

Myrra öppnar verktygsväskan. Klirr-klonk-kling. Hon plockar fram en liten plastlinjal, en konstig mall och en pytteliten kompass.

- Forskning i lutning, mumlar hon. - Punkt tre: inte rasa. Kompassnålen darrar. Tårtan darrar också. Men den står.

- Den är sned... säger Happi. - Den är modig, säger Myrra. - Den vågar luta.

Happi får glass i en skål. Han tar två kex, klämmer ihop runt glassen. *Plopp.*

- Titta! ropar han. - En... GLASSMACKA! Man kan smocka den rakt in i munnen! Han tar en tugga som blir mer klet än tugga.

Myrra stannar till, riktigt stilla. - Punkt speciell, säger hon mjukt. - Happs egen uppfinning. Hon tar fram en ny lapp, skriver långsamt: "Glassmacka - Happs special."

Happi blir alldeles rak i ryggen. - Jag är också uppfinnare nu, säger han försiktigt. - Självklart, säger Myrra. - Vi är ett helt uppfinnar-lag.

Hon lyfter sin sked som en dirigentpinne. - Svamparelltårta och glassmacka! - Svamparelltårta och glassmacka! svarar Happi med gräddmustasch.

Tårtan lutar. Glassmackan droppar. Allt luktar socker och skog.

Någonstans, tyst, väntar födelsedagen.

Fel dag? Rätt dag!

Fel dag? Rätt dag!

Svamparelltårtan står på bordet och lutar modigt. Glassmackssmulor glittrar på duken. Allt luktar socker och skog.

Happi slickar försiktigt på ett finger grädde. Då fastnar blicken på en skrynklig kalenderlapp, upptejpad med en bit snett tejp ovanför spisen.

Han kisar. Tippar huvudet. Läser långsamt.

"Men..." Hans svans blir alldeles stilla. "Myrra... jag... jag fyller ju inte år idag." Han rycker i hennes koftärm och viskar: "Det står ju att jag fyller imorgon. Vi... vi har gjort fel."

Happi lutar pannan mot hennes arm, som om han ville gömma sig i koftan.

Myrra sätter sig ner i samma takt som ett djupt andetag. Hon tittar länge på lappen, inte alls stressig, bara nyfiken.

"Hmm," säger hon mjukt. "Punkt ett: Det finns många sorters rätt." Hon lägger handen över Happis tass. "Punkt två: Det här är Happi-dag idag, för vi har bestämt det."

"Men... jag kanske lurade dig?" mumlar Happi. "Fast jag inte menade."

Myrra skakar långsamt på huvudet. "Punkt ett: du är inte fel. Punkt två: dagen är inte förstörd."

Hon reser sig, väskan skramlar tryggt. Hon sträcker sig upp, tar tag i den skrynkliga lappen och vrider den försiktigt.

Kalendern sitter upp och ner.

En tyst sekund. Sedan:

"Åh!" säger Myrra. "Svamparelltårta och glassmacka!" "Åh!" säger Happi. "Myrra, den är ju snurrig! Dagen var visst idag!"

De tittar på varandra. Först med stora, runda ögon. Sedan kommer ett litet fniss. Ett större.

Snart skrattar båda två, så att tårtan darrar lite.

"Här hemma," säger Myrra och torkar ett skrattfniss ur ögonvrån, "firar vi dig när du känns firig, Happi."

Happi nickar ivrigt. "Då känns det firigt nu," säger han. "Jättefirigt."

Den stora Happi-dagen

Den stora Happi-dagen

Verkstaden hade blivit tokfin.

Lövservetterna låg som små gröna öron kring tallrikarna. Kottar hängde i snören från gardinstången, som en sned men stolt girland. På ett vingligt bord stod svamparelltårtan och rader av glassmackor i olika storlekar.

Myrra harklade sig högtidligt och höll upp en vikt lapp. Verktygsväskan skramlade lite där bredvid tårtan, som om den också lyssnade.

"Punkt ett," sa hon mjukt. "Sång."

Hon och Happi tog ett djupt andetag. De sjöng lite för högt, lite falskt, men väldigt nära varandra. Happi klappade i otakt, svansen slog mot stolen.

När sången tog slut viskade han: "En gång till. För säkerhets skull."

Så de sjöng en gång till, lite långsammare.

Myrra tittade på lappen igen. "Punkt två: Önskning."

"Du först," sa Happi genast.

Myrra tänkte så länge att ljuset på tårtan nästan droppade. "Jag önskar," sa hon, "att det alltid finns plats för fler listor. Och fler Happi-dagar."

Happi knep ihop ögonen. "Jag önskar... mer glassmacka. Och att du också blir firig."

Han kröp ner från stolen, tassarna lite hemliga. Ur en burk tog han fram sina solglasögon.

"Present," sa han lågt. "Till dig. Fast... vi."

Han hängde upp dem på en krok, precis ovanför verktygsväskan. De dinglade där, så att de ibland snuddade vid handtaget.

Myrra drog fingertoppen över bågen. "Ser du?" sa hon. "Dina saker. Mina saker. De hänger bredvid varandra. Som vi."

Hon såg på lappen igen, log. "Punkt tre," läste hon. "Vi."

Efter festen var borden kladdiga, magarna runda, ljusen korta. Verktygsväskan skramlade stilla när Myrra flyttade den en bit, närmare Happs stol.

De satt tätt i fåtöljen, Happs panna mot hennes arm. Utanför blev skogen blå.

"Happi," viskade Myrra, "här hemma kommer det alltid finnas plats på väggen, och i listorna... för både ditt och mitt namn bredvid ordet 'Hemma'."

Happi gäspade, nöjd. "Svamparelltårta och glassmacka," mumlade han sömnigt, "Happi-dag och hemmasnacka..."

Myrra upprepade ramsan, allt långsammare. Till slut var bara andningar kvar, och ett litet, tryggt skrammel i mörkret.